

Sygn. akt IX Ka 643/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sójka (spr.)

Sędziowie: SSO Adam Zarzycki

SSO Klaudiusz Senator

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Hojnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2014 roku

sprawy W. B.

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 § 2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 3 lutego 2014 roku sygn. akt XII K 781/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 230 (dwieście trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IXKa643)14

UZASADNIENIE

W. B. oskarżony został o to, że : wykonując w latach 2006-2007 działalność gospodarczą w zakresie usług transportowych i sprzedaży kruszywa z siedzibą w G. posługiwał się w celu rozliczenia podatku VAT za okres od 19 września 2006 roku do 27 sierpnia 2007 roku nierzetelnymi (fikcyjnymi) fakturami wystawianymi przez (...) D. K. (1) z T., która to nie prowadziła żadnej działalności gospodarczej. Dotyczyło to faktur nr (...) z dnia 19.09.2006 r. na kwotę netto 6000,00 zł podatek VAT – 1320,00 zł, nr (...) z dnia 27.10.2006 r. na kwotę netto 20160,00 zł, podatek VAT – (...),20 nr 22/11/2006 z dnia 10.11.2006 r. na kwotę netto 21000,00 zł, podatek VAT – 4620,00 zł, nr 01/06/2007 z dnia 1.06.2007 r. na kwotę netto 6000,00 zł, podatek VAT – 1320,00 zł, nr 11/07/2007 z dnia 11.07.2007 r. na kwotę netto 15000,60 zł, podatek VAT 3300,13 zł tj. o przestępstwo z art. 62 §2 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 3 lutego 2014r. w ramach zarzucanego czynu, uznał oskarżonego W. B. za winnego tego, że w ramach wykonywanej w latach 2006-2007 działalności gospodarczą w zakresie usług transportowych i sprzedaży kruszywa z siedzibą w G. posługiwał się w okresie od 20 października 2006 roku do 20 sierpnia 2007 roku w celu rozliczenia podatku VAT za okres od września 2006 roku do lipca 2007 roku nierzetelnymi (fikcyjnymi) fakturami wystawionymi przez (...) D. K. (1) z T., która to nie prowadziła żadnej działalności gospodarczej. Dotyczyło to faktur : nr (...) z dnia 19.09.2006 r. na kwotę netto 6000,00 zł podatek VAT –

1320,00 zł, nr (...) z dnia 27.10.2006 r. na kwotę netto 20160,00 zł, podatek VAT – (...),20 nr(...)z dnia 10.11.2006 r. na kwotę netto 21000,00 zł, podatek VAT – 4620,00 zł, nr (...)z dnia 1.06.2007 r. na kwotę netto 6000,00 zł, podatek VAT – 1320,00 zł, nr (...)z dnia 11.07.2007 r. na kwotę netto 15000,60 zł, podatek VAT 3300,13 zł, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 62§2 k.k.s. i za to na podstawie art. 62§2 k.k.s. i art. 23§1 i 3 k.k.s. wymierzył W. B. karę grzywny w rozmiarze 30 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 zł złotych. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. zasądził od oskarżonego W. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Apelacje od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego , który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił rozstrzygnięciu :

1.Naruszenie art. 424§1 pkt.l kpk poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku dowodów jednoznacznie wykazujących, że to oskarżony a nie inna osoba posłużyła się fikcyjnymi fakturami w celu osiągnięcia wymiernych korzyści podatkowych w sytuacji, gdy W. B. korzystał w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej z wielu dostawców usług dochowując należytej staranności przy weryfikacji dokumentów przez nich wystawianych.

2.Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na:

-ustaleniu, iż K. W. i R. W. pośredniczyli w przekazywaniu fikcyjnych faktur pomiędzy D. K. (1), a W. B., prowadzące do wniosku, iż oskarżony świadomie nabywał od D. K. (1) fikcyjne dokumenty, podczas gdy przeczą temu zarówno zeznania świadków R. W. i K. W., jak i wyjaśnienia oskarżonego W. B.,

- błędnym przyjęciu, iż oskarżony miał świadomość, że dokumenty wystawiane przez firmę (...), mają charakter fikcyjny, pomimo iż nie pozwala na to ujawniony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadka A. B..

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę o zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu , ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelację obrońcy oskarżonego należy uznać za oczywiście bezzasadną , co oznacza, że brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów w niej podniesionych , jak też wniosków końcowych . Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku z urzędu.

Kwestionując rozstrzygnięcie Sądy Rejonowego obrońca oskarżonego wskazał , iż na skutek naruszenia przepisów prawa procesowego w zakresie przeprowadzania i oceny dowodów , Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych . Błąd ten zdaniem skarżącego polegał na ustaleniu, że wskazane w zarzucie faktury , którymi posługiwał się W. B. były fikcyjne, podczas, gdy zdaniem, skarżącego wyjaśnienia oskarżonego oraz jego żony były wystarczającymi dowodami świadczącymi o tym, iż przedmiotowe faktury zostały wystawione za rzeczywiście wykonane usługi, a więc nie były fikcyjne.

Przede wszystkim podkreślić należy , że o błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić wówczas, gdy ocena dowodów została dokonana przez Sąd orzekający z naruszeniem art. 7kpk , tj. sprzecznie z zasadami wiedzy , logiki i doświadczenia życiowego , bądź też wówczas , gdy Sąd czynił ustalenia faktyczne w oparciu o niepełny materiał dowodowy. Tymczasem analiza akt sprawy niniejszej w powiązaniu z pisemnym uzasadnieniem zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy przeprowadził wszystkie dowody niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy niniejszej , ocenił je we wzajemnym powiązaniu ze sobą , w pisemnych motywach wyroku wskazał przyczyny dla których jedne dowody uznał za wiarygodne , a także dlaczego innym, przymiotu tego odmówił.

Tak dokonanej oceny nie można uznać za jednostronną, czy nielogiczną.

Sąd I instancji z dużą wnikliwością dokonał oceny wyjaśnień W. B. , a także zeznań (i wyjaśnień) D. K. (1), R. W., K. W. i A. B. we wzajemnym ze sobą powiązaniu.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy , jak też jego ocena dokonana przez Sąd Rejonowy nie budzą zastrzeżeń . Z dowodów tych w sposób bezsporny wynika, że w okresie objętym zarzutem oskarżony posługiwał się nierzetelnymi fakturami uzyskanymi od D. K. (2) . Z przeprowadzonych zaś kontroli krzyżowych w firmie prowadzonej przez W. B. oraz prowadzonej przez D. K. (2) dokonanej przez organy kontroli skarbowej wynikało, że wystawione faktury , szczegółowo wskazane w zarzucie, nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych . Świadek D. K. (1) w swoich wyjaśnieniach złożonych w sprawie (...)12 Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim oraz w zeznaniach złożonych w niniejszej sprawie opisał szczegółowo , iż choć formalnie posiadał zarejestrowaną firmę pod nazwa (...) , jednak nigdy nie prowadził faktycznej działalności gospodarczej , a jedynie wystawiał i podpisywał fikcyjne faktury różnym firmom, w tym firmie oskarżonego , za które to dokumenty otrzymywał pieniądze . Świadek wskazał także osoby, które pośredniczyły w tym procederze i wskazał, że tymi pośrednikami w przypadku oskarżonego W. B. byli K. W. i R. W. . Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił ten dowód jako wiarygodny . Podzielić należy pogląd , iż treść tych zeznań oraz wyjaśnień złożonych w sprawie IIK 6)12 nie budzą wątpliwości, D. K. (1) w sposób szczegółowy opisał proceder wystawiania fikcyjnych faktur i wskazał, że wyłącznie w tym celu zarejestrował firmę i nie prowadził żadnej działalności usługowej. Został on skazany za przedmiotowe czyny . W tej sytuacji trudno doszukać się jakichkolwiek motywów dla których obciążałby swoimi relacjami W. B., tym bardziej, że oskarżonego nie znał i nigdy się z nim nie spotkał . Słusznie również Sąd Rejonowy uznał, iż wyjaśnienia W. B. na wiarę nie zasługują , w swoich relacjach starał się dowieść tego, że rzeczywiście usługi objęte przedmiotowymi fakturami zostały wykonane , powyższe jednak pozostaje w sprzeczności z zeznaniami D. K. (2) , jak też zachowaniem samego oskarżonego podjętym, po dokonanej w miesiącach sierpniu i wrześniu 2011 r. kontroli w jego firmie , a mianowicie przypomnieć należy, iż W. B. złożył korekty deklaracji VAT-7 za lata 2006 i 2007 oraz zapłacił należny Skarbowi Państwa podatek. Wbrew wywiadowi skarżącego wiarygodności wyjaśnień oskarżonego nie wzmacnia fakt, iż jego żona A. B. w swoich zeznaniach wskazała, że sprawdziła firmę (...) poprzez ustalenie nr NIP , REGON oraz zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej . Po pierwsze wskazać należy, że powyższe czynności podjęte przez świadka nie dowodziły , iż usługi na które zostały wystawione faktury , rzeczywiście wykonano, po wtóre zaś firma (...) została legalnie zarejestrowana, a więc posiadała wskazane wyżej dane oraz dokumenty . Nie ulega natomiast wątpliwości , biorąc pod uwagę treść zeznań D. K. (2), iż A. B. starała się swoimi relacjami wspierać wyjaśnienia oskarżonego . Wbrew argumentom obrońcy oskarżonego zeznania K. W. i R. W. nie dają podstaw do uznania, iż oskarżony nie był świadomy tego, iż przedmiotowe faktury są fikcyjne. Zauważyć bowiem należy, iż świadkowie ci zaprzeczyli , by uczestniczyli - jako pośrednicy - w procederze wystawienia przedmiotowych faktur. Jednakże ich zeznania , jak to słusznie wskazał Sąd Rejonowy nie są wiarygodne . Pozostają w sprzeczności z zeznaniami i wyjaśnieniami D. K. (1) , a świadkowie ci niewątpliwie mają interes prawny w tym , by udziałowi we wskazanym wyżej procederze zaprzeczać. Zauważyć zresztą należy, iż relacje K. W. zawierały wewnętrzne sprzeczności, bowiem nie do końca był zdecydowany co do faktu , czy zna D. K. (2), czy też nie.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej argumenty stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy nie naruszył żadnych ze wskazanych w apelacji przepisów procesowych, a poczynione na podstawie prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego i ocenionych zgodnie z art. 7kpk dowodów w pełni uprawniały tenże Sąd do przypisania W. B. popełnienia zarzucanego mu czynu.

Odnosząc się do wymiaru kary stwierdzić należy , iż Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jako znaczne . W tym zakresie słusznie Sąd Rejonowy wskazał na rodzaj naruszonego dobra prawnego , jak też działanie z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej. Dlatego też uznać należy, że kara 30 stawek dzienny grzywny przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 70 zł jest karą adekwatną i sprawiedliwą .

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437§1kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 634kpk i art. 627kpk obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję w kwocie 230 zł na, którą to kwotę złożyła się - 210 zł opłaty od orzeczonej kary grzywny (8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dn. 23.06.1973r.) oraz 20 zł ryczałtu za doręczenie pism sądowych w postępowaniu odwoławczym .

SSO Adam Zarzycki SSO Krzysztof Sójka SSO Klaudiusz Senator